
kisdobos
1978. JÚNIUS

Görög Júlia rajza

Irány: a kémény nélküli ország

Ha mesét írnék, úgy kezdeném, hogy: hol volt, hol nem volt, a mesebeli Óperenciás tengeren is túl, volt egyszer egy ország. Ebben az országban mindig sütött a nap. Ha az emberek körülkerítették a házukat, a cölöpök néhány hét alatt kivirágoztak. Ebben az országban a házakat kémény nélkül építették, a házakban nem volt kályha, és az emberek nem ismerték a telet, a havat. A tenger partján hatalmas pálmafák nőttek, és a hullámok tarka korallszirteken bukdácsolva érték el a partot. Indiánok éltek ezen a százszorszép szigeten. Fehérbőrű ember 1492-ben lépett először földjére.

Ez a mesebeli csodálatosan szép ország Kuba.

Itt tartja nagy találkozóját idén nyáron a világ ifjúsága. Húszezren indulnak útra. Esztendők óta készül a mosolygó sziget a barátok fogadására. Az UJC tagjai — a kubai kiszesek, és az UPC — vagyis úttörők — várják vendégeiket. Mert nagy dolog házigazdának lenni ott, ahová a világ fiataljainak küldötteit várják!

Mi magyarok is jól tudjuk, hogy ez mit jelent! Hiszen a legelső, 1947-ben Prágában megtartott találkozót a budapesti követte 1949-ben. Nyolcvannégy ország küldötte nyújtotta akkor, itt minálunk egymásnak baráti kezét, jegyezte fel egymás címét, cserélt jelvényt és véleményt. Emlékszem; hetven év körüli bácsi zakatolt az újpesti stadionban, a megnyitón a fiatalokkal! Akkor ugyanis még nem volt Népstadionunk. A találkozó részvevői is építették ezt, lapátolták a földet, egyengették talaját. A világ ifjúságának egy teljes napja épült belé a mi csodaszép Népstadionunkba! És azóta hány helyen találkoztak már!

Prágát és Budapestet Berlin, Bukarest, Varsó, Moszkva, Bécs, Helsinki, Szófia, majd ismét Berlin követte. Most pedig 1978 nyarán a szép sziget fővárosa: Havanna. A kubaiak nyelvén azt mondják, hogy KUBA ALEGRE COMO SU SOL — vagyis Kuba vidám, akár az ő napja. Azt hiszem, ez a vidám nap még vidámabban mosolyog majd azokra a fiatalokra — köztük a mi magyar küldöttségünkre is —, akik a megnyitón együttesen éneklik azt, hogy:

— Egy a jelszónk, a béke,
Harcba boldog jövőért
megyünk...

Joó Katalin

Kónya Lajos

A tanító (részlet)

Jól ismeri az életet.
Hány tágas ablakot nyitott!
Szemei most is fényesek,
Negyvennégy évig tanított.

Csodálatos nagy-nagy dolog.
Évente harminc... s lepereg
negyvennégy év, így — számolok —
ezerháromszázhúsz gyerek!

Gyerekesebb kissé, vígabb
másoknál. Szava nyugtató.
Kereste — mondja — a minap
egy vállalat-igazgató.

— Köszönöm, hogy megtanított
rajzolni, körzők és szögek
szavára nyílt meg a titok —
mindent Önnek köszönhetek!

Szabó Lőrinc

Vakáció előtt

Drága jó iskola,
iskola udvara,
iskolapad,
hurrá, ma sok gyerek
öröme nagy!
Kifele rajzik a
siserahad,
csak az fáj egy kicsit,
hogy te most szüretig
árva vagy.

Volt lecke rengeteg
s játszottunk eleget.
Szurkoltunk is? Lehet,
de üsse kő:
ami rossz, elszaladt,
ami jó, megmaradt,
tótágast, gyerekek,
száz cigánykereket —
ma az a fő,
hogy itt van a, itt van a
nagy szünidő!

Nagy Katalin: Bemutatom a családom

Az áprilisi vicc rossz vicc volt szerintem. De Öcsi szerint megérte, mert nagyanyánk legalább láthatja, milyenek a többi gyerekek. Igaz is! Már nem akarja elcserélni Öcsit egy jobb-gyerekunokára.

— Bár én nem bánnám, ha mondjuk Magdira cserélne téged — mondtam.

— Én se bánnám, ha téged cserélne be Magdira — sértődött meg az öcsém nyomban.

— No, ne duzzogj! Csak azért mondom, mert Magdi rém rendes. A legrendesebb lány az osztályunkban.

— Nekem is tetszik.

— Majd ha nagyok leszünk, párbajozunk Magdiért, jó?

— Jó. De addig is verjük meg a Dömét ketten. Neki is tetszik Magdi, tudom én!

— Nem verekszünk házbéliekkel!

— És nem firkáljuk a falat!

— És nem vonyíttatjuk a kutyát!

— Se Zsoltikát!

— Zsoltika nem vonyít. Ő szolmizál az erkélyen.

— Az még rosszabb!

Leltárba szedtük az összes bűnet, amit a felnőttek a gyerekek fejére olvastak a lakógyűlésen. Öcsi kicsit gondolkodott, aztán azt mondta, van egy újabb ötlete. Ráparancsoltam: nehogy megint lakógyűlést hívjon össze! Örüljön, hogy az áprilisit megúszta! De az öcsém kioktatott:

— Nem várhatjuk meg, míg szánkba repül a sült galamb!

Ezt már hallottam valahol, de sose tudtam, mit jelent. Öcsi most megmagyarázta. Ne várjuk meg, amíg soro[zatban] nevelnek itt bennünket. Hozzuk rendbe a dol[gainkat] magunk. Hívjunk össze gyereklakógyűlést!

— Nem rossz ötlet! — mondtam. Ezt el kellett ismer[nem].

— Ne meséld senkinek! Legyen kettőnk titka!

Ő maga mesélte tovább mindjárt délután. És csak Magdinak, Dömének, Zsoltnak, és a kis-Rókáknak mesélte. A Szabó-ikreknek csak azért nem, mert ők még nem tudnak beszélni. Úgyhogy mindjárt együtt is volt a lakógyűlés gyerekekből. Csak nem tudtuk, hogy mit kell tovább csinálni!

Döme volt a legokosabb közöttünk. Mert ő megkérdezte Szabó Istvánt, az igazi lakóbizottság elnökét. Ő azt mondta, most leginkább tanuljunk. De a nyári szünidőre lenne néhány ötlete. Például nyissunk egy háztáji óvodát az udvarban. Ott lennének azok a kisgyerekek, ahol éppen szünetel az óvoda vagy bölcsőde. Mi vigyáznánk rájuk felváltva. Magdi rögtön lelkesedett, hogy ő egész nyárra elvállalja a kis-Rókákat, Szabó bácsi ikreit és még Szilviát. Döme meg azt mondta, leradírozhatnánk a falat, amit összefirkáltak huligán elemek. Ő tudja, hogyan kell, megtanít minket is, nem nehéz.

Orosz István rajza

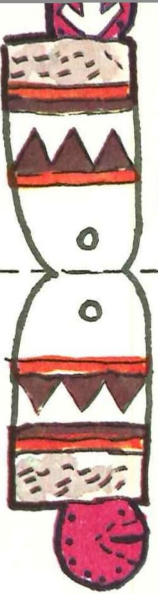

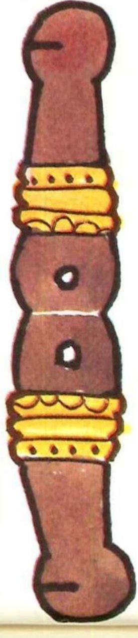

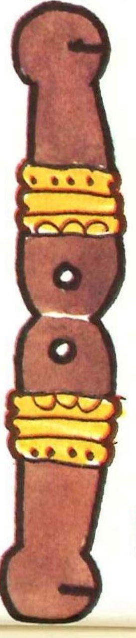

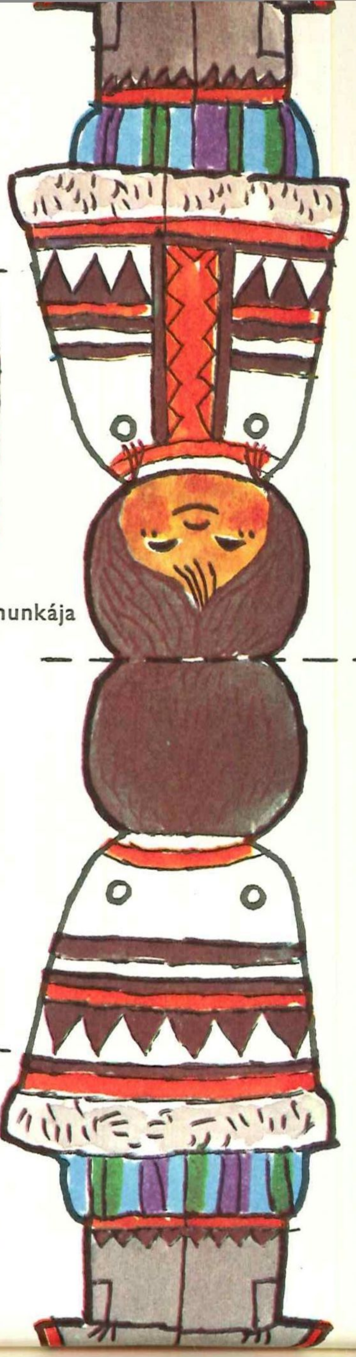

A KISDOBOS júniusi melléklete Győrffy Anna munkája
A játékleírást
májusi számunkban
megtaláljátok!

Készülünk a VIT-re

Szabó István bácsi még azt is tanácsolta, válasszunk magunk közül lakóbizottsági elnököt.

Egyszercsak pénze is lett a gyerek-lakóbizottságnak. Az úgy történt, hogy én ajánlottam Ivánka bácsinak, liftezünk mi helyette délutánonként, ha akarja. Úgyis leginkább az udvaron vagyunk már. Ha csöngetnek a liftért, majd mi kimegyünk. Ivánka bácsinak nagyon fáj a reumája, mesélte a nagyanyám. Ivánka bácsi nagyon gavallér! Mert nemcsak köszönte az ötletet, hanem azt mondta, miénk lehet a liftpénz is. Mi dolgozunk érte.

Beosztottuk. Minden délután más-más gyerek liftezett. Mert azért még volt valami lecke is, bár az ismétlés nem számít.

Egyik délután az öcsém volt a soros. Jó sok fuvarja volt. Aznap kitört a házban az idegenforgalom. Én Magdinak segítettem vigyázni a kicsikre az udvaron. Főleg Magdit néztem, az igaz, de mégis észrevettem valamit az öcsémen.

Minden liftezés után elvitt fagylaltozni valakit. Egy liftezés — már mentek is Zsoltival. Egy liftezés — meghívta Dömét. Egy liftezés — Magdinak szólt. De ő vitte magával még a két Róka-gyereket. Ez elég nagy kiadás lehetett az öcsémnek. Sehogyse értettem a dolgot! Honnan lehet pénze? És főleg: mitől ilyen nagylelkű? Öcsi irigy szokott lenni inkább. Még sose vett fagylaltot senkinek, csak magának, azt felezte meg a kutyájával, amíg volt kutya.

De nem mondta meg, mi történt, akárhogy is kérdeztem.

Szombat délután választottunk lakóbizottsági elnököt. Titkos szavazást tartottunk. Papírra írta mindenki annak nevét, akit ajánlott.

Döme lett a győztes, három szavazattal. Egy szavazatot kapott Magdi, egyet meg az öcsém. Azt nem illik kutatni, hogy melyiket ki írta. De Döme kérdezés nélkül megmondta, ő szavazott Magdira, mert magát mégse ajánlhatta. Hogy Öcsi kinek jutott eszébe, el sem tudtam képzelni, akárhogy is törtem a fejem.

De amint felment, bevallotta a nagyanyánknak, hogy ő szavazott magára. Mert nagyon szeretett volna elnök lenni. Azért is fagylaltoztatta a gyerekeket, hogy hátha akkor őrá szavaznak. És onnan volt rá pénze, hogy a liftpénzből mindig elvett egy-egy forintot. Csak a többit dobta a közös perselybe. Nagyanyám azt mondta, a pénzt adja vissza rögtön. Öcsi le is vitte az összes üres üveget a KÖZÉRT-be. Az máskor is az ő pénze, és az bőven elég az adósságra.

Nagyanyám azért sajnálta is Öcsit. Vett hamar egy grill-csirkét. Emlékezett Öcsi mondására a sült galambról. De azt nem árulnak az üzletben.

Feldarabolta a csirkét. Azt mondta Öcsinek, vigye le az udvarra, hívja meg a pajtásait lakomára. Minden darab végére, ahol kilátszott a csont, ezüstpapírt csavart a nagyanyám. Mindig így szokta, hogy jól meg lehessen fogni, és ne legyünk maszatosak. A gyerekeknek nagyon tetszett minden. Hamar megették a csirkét. A kis-Rókák az ezüstpapírt is megették. Még nem elég jól vigyázunk az óvodánkban, úgy látszik.

Donkó László

Zápor

Zápor zuhog,
topoly ázik,
tócsa tükrén vízimolnár
korcsolyázik...

Virág röppen
kócos szélben,
fütyüri szél fütyüld el a
nótám szépen!

Déli égen
fél-szivárvány,
vízitündér téblábol el
görbe ágán...

Hogyha én is
eső lennék,
mint az öröm, zuhorászva
elerednék...

Konczek József

Napozik a dongó

Don-don fapadon
napozik a dongó,
pucér hassal, szabadon,
semmivel se gondol.

Szárnya, szárnya, hártyaszárnya
szögön lóg a falról,
szájjal, szájjal, tátott szájjal,
hanyatt fekve horkol.

Egy pár lábát összefonja
keresztbe a mellén,
lecsúszott a takarója
meg a csíkos mellény.

Három lába földre lóg,
ahol a fű zöldell,
lábán három piros bocskor
kibomlott fűzővel.

A hatodik lába
nem fér el a képen,
s nem fér el a mondókámban,
akárhogy is nézem.

CSUKÁS ISTVÁN

UTAZÁS A SZEMPILLÁM MÖGÖTT

MESEREGÉNY

Lackó megtalálja és elveszíti az üveggolyót

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, hogy Lackó. Nevezték még Lászlónak is, meg Lacinak is, meg Lacikámnak is, meg Laci-Pacinak is, de ő legjobban a Lackót szerette, és igazán helyénvaló és méltányos, hogy mi is ezen a néven hívjuk.

Külsőre olyan volt, mint a többi fiú. Úgy értem ezt, hogy ha mondjuk tíz gyerek fut versenyt a téren, átugrálva az üres padokat, vagy tíz gyerek mászik a fára, vagy tíz gyerek épít hóembert a homokozó közepére, és Lackó is köztük van, messziről nem lehet megkülönböztetni, hogy ki kicsoda? Ez már így van! Az öltözékük, vagyis a ruhájuk is egyforma általában, tehát nyáron látszik a sebhely a térdükön, télen pedig nem látszik, mert eltakarja a hosszú nadrág. Ezzel a sebhellyel is úgy áll a dolog, hogy mintha örökké tartana! Valamikor megszerzi az ember úgy három-négyéves korában, már nem is emlékszik rá, hogy hogyan, és virít és díszeleg a térden egészen addig, míg el nem érjük az iskoláskort. Közben még ha be is gyógyul egy, azonnal és tüstént nő helyébe egy másik! De ezzel senki se törődik, nem is érdemes vele törődni, ez pontosan úgy hozzátartozik az élethez, mint a napsütés, a hóesés, vagy a savanyú cukor!

Belülről azonban Lackó egy kicsit mégis különbözött a többi gyerektől. És ezt is el kell mondani, ha már éppen róla mesélek és nem másról. Mégpedig úgy különbözött a többi gyerektől, hogy egy kicsit álmodozóbb volt náluk, egy icipicit csöndesebb és eltűnődőbb s egy hajszálnyira élesebb eszű. De csak egy kicsit, csak egy icipicit és csak egy hajszálnyira!

Történt egy napon, kedd volt éppen, ezt Lackó jól megjegyezte mivel a fagylaltos kedden tart szünnapot, egész héten árulja a fagylaltot, még vasárnap is, csak kedden lóg a lehúzott redőnyön egy cédula, hogy KEDDEN SZÜNNAP! Nem tudtak ugyan még olvasni, de erre nem is volt szükségük, egyszer valaki, aki tudott olvasni, hangosan elolvasta a cédulát, hogy KEDDEN SZÜNNAP! s azóta valahányszor ki volt akasztva a cédula, pontosan tudták, hogy kedd van és szünnap.

Vagyis kedden és szünnapon történt, hogy Lackó talált egy gyönyörűséges üveggolyót! A ruhásszekrényben találta, még reggel. Pedig nem is az üveggolyót kereste, csak úgy turkált a ruhásszekrényben. A ruhásszekrény aljában mindig érdemes volt turkálni, ott mindig lehetett valami érdekeset találni, ezt-azt, limlomot, egy ócska nyakkendőt, vagy egy fél kalapdobozt, vagy egy pár sámfát s hasonlókat. A ruhásszekrényben kellemes félhomály volt, de ez még izgalmasabbá tette a kutatást, mivel soha sem lehetett előre látni, hogy mi akad a kézbe! Lackó is így volt az üveggolyóval, mikor megmarkolta a félhomályban, érezte, hogy hűvös, meg hogy gömbölyű, de nem tudta, hogy mi az.

Mikor háttal kifelé mászott a ruhásszekrényből, kicsit megcsúszott és kiejtette kezéből az üveggolyót. Az üveggolyó finoman megcsendülve kiugrott a szekrényből a padlóra, ott ugrott még egyet és csendült is egyet, majd nesztelenül gurult tovább, és megállt az asztal lábánál.

Lackó gyönyörködve nézte az üveggolyót, most már felismerte hogy mit talált a szekrényben, az üveggolyó pedig, mintha üdvözölné Lackót, villantott egy-két sugarat, ahogy a napfény az ablakon át rávetődött.

Lackó nézegette még egy ideig, s megállapította csendes büszkeséggel, hogy három dolgot is tud az üveggolyó: csilingelni, gurulni és villogni! Majd mikor már kigyönyörködte magát, újra a kezébe fogta az üveggolyót, és kisétált a szobából.

A térre bandukolt, a tér ott volt nem messze, egy macskaugrásra, kicsi tér is volt, négy fa állt benne összesen, meg három pad, meg egy homokozó, de nekik elég volt, vagyis a környékbeli gyerekeknek pontosan megfelelt ez a kis tér is! Még azt is szerették benne, hogy olyan kicsi! Egy térnél nem az a fontos, hogy nagy legyen, hanem az, hogy jól lehessen benne játszani! A térhez tar-

tozott még Kálmán bácsi, a parkőr is, aki bizony elég mogorva volt, meg folyton rázogatta a botját, de szerencsére többnyire csak bóbiskolt egy padon, néha felhorkantott, s azt mondta, hogy DOBERDÓ!, morcos képet vágott, megrázogatta a botját, majd újra elszunyókált, úgyhogy sokszor azt lehetett hinni, hogy nincs is parkőr a parkban. És néha órákra is elfelejtkeztek róla.

Lackó megállt a tér sarkán, majd lábujjhegyen elsétált a padon bóbiskoló Kálmán bácsi mellett, a gyerekekhez ment, s megmutatta nekik az üveggolyót.

Az üveggolyónak mindnyájan nagyon megörültek, hiszen manapság már alig látni üveggolyót, ritkaságnak számít, a téren még senkinek nem volt üveggolyója! Mikor már jól kicsodálkozták és örvendezték magukat, Lackó megmutatta, hogy mit tud az üveggolyó.

— Tud csilingelni! — mondta, és óvatosan pattogtatta a padon, nehogy felébressze Kálmán bácsit. Az üveggolyó finoman csilingelt.

— Tud villogni! — folytatta, és két ujja közé fogva forgatta. Az üveggolyó csodálatosan villogott.

— És tud gurulni! — fejezte be büszkén, és elgurította a pázsiton. Az üveggolyó fürgén gurult a pázsiton, majd megállt egy fa tövében.

Egész nap játszottak az üveggolyóval, délelőtt csilingeltették, ebéd után villogtatták, este pedig gurították. És már éppen haza akartak menni, már a lámpák is kigyulladtak a fák fölött, egyszóval az utolsó pillanatban Lackó még egy utolsót gurított az üveggolyóval. Figyelték, ahogy gurul a fűben, mikor Kálmán bácsi morcosan kilépett egy fa mögül, s mogorván rájuk ripakodott, hogy MARS HAZA! HOLNAP IS NAP LESZ! DOBERDÓ! Majd eltűnt egy másik fa mögött. Az egyik gyerek megjegyezte, hogy Kálmán bácsit még senki se látta mosolyogni, se felnőtt, se gyerek, mikor Lackó felkiáltott: HOL AZ ÜVEGGOLYÓM?

Keresték, kutatták, négykézláb álltak, félrehajtogatták a fűszálakat, de az üveggolyó nem volt sehol!

Lackó szomorúan ballagott haza, szótlanul ette a vacsorát, vacsora után megmosakodott, s összeráncolt homlokkal feküdt az ágyban.

Édesanyja nyitott be, jó éjszakát kívánt.

— Aludj el szépen kisfiam! Hunyd le a szemed! Jó éjszakát, Lackó!

Halkan válaszolt, halkabban, mint máskor.

— Lehunyom. Jó éjszakát.

Édesanyja egy picit még habozott is, mintha kérdezni akarna valamit, majd leoltotta a villanyt, s kiment a szobából.

Lackó belesuttogta a sötétbe.

— Az üveggolyó... Hova a csudába gurulhatott? Hova a csudába?

Töprengve hallgatta a csörgőóra tiktakkolását, szaporán vert mint a szív; tiktakk, tiktakk. Majd lelassult, majd egészen lassú lett: tik... tak. . Lackó még egy pillanatig csodálkozva hallgatta, majd hirtelen elaludt.

Az egyhelyben álldogáló követ

— Hüm! Khm! És mégegyszer khm!

Erőlködve krákogott valaki, reszelte-köszörülte a torkát, hümmögött és khmgetett, mint aki hajszálat nyelt, vagy sok fagylaltot evett, vagy légy röpült a szájába.

Elhallgatott egy pillanatra, erőt gyűjtött, levegőt vett, s újrakezdte.

— Khm! Khüm! Hüm-hümhüm! Khm!!

Lackó végre meghallotta s megkérdezte.

— Ki szólt? Ki az?

A válasz rövid volt, de hangos! Ez volt a leghangosabb hümmögés az összes között. Úgy hangzott, mint egy köhögés.

— Hmm!!

Lackó kicsit álmos szemmel körülnézett. Sötét volt, alig derengett valami világosság. Annyit a sötétben is észrevett, hogy nem az ágyban van, hanem valami ismeretlen helyen. De érdekes módon, egyáltalán nem félt, pislogott egy-kettőt, hogy jobban lásson, és kíváncsian körülnézett. Nem látott senkit, csak egy gombát, egy nagykalapú gombát.

Újra hallatszott a hümmögés, de most már nem olyan erősen, inkább finoman, udvariasan.

— Hm.

Lackó csodálkozva szólalt meg, inkább persze csak úgy magának.

— Nem látok senkit, csak egy gombát. Te szóltál? — és közelebb lépett a gombához.

A gomba azonnal megszólalt, és meg lehetett állapítani rögtön, hogy egy kicsit szószátyár!

— Na végre! Én, persze, hogy én! Ki más?! — hadarta a gomba, körülnézett, mint aki meg akar győződni róla, hogy valóban nincs másik gomba a környéken, majd kicsit szemrehányóan folytatta.

— Már egy félórája hümmögök, meg krákogok, hogy méltóztassál végre észrevenni! Illetve megszólítani! Vagyis én elsőnek nem beszélhetek! De MÁSODIKNAK! He-he, akkor már igen! Engedd meg, hogy bemutatkozzam!

Elhallgatott és várakozóan nézett Lackóra. Lackó mosolyogva figyelte a fecsegő gombát, majd észbekapott, hogy bólintania kell, mert a gomba addig nem tudja folytatni a beszédet! Bólintott hát. A gomba azonnal folytatta, kicsit zsörtölődve és panaszosan, mert nem szerette, ha ilyen hosszú szüneteket kell tartani a beszédben!

— Na végre! — majd előkelő karmozdulattal önmagára mutatott. — Én vagyok a követ!

Majd maga köré mutatott kicsit hanyagul.

— És ez itt mögöttem az ÁLOMRÉT, ÁLOMJÁTSZÓTÉR, vagy amit éppen akarsz! De az biztos, hogy én vagyok a követ!

Lackó töprengve ráncolta a szemöldökét, valami eszébe jutott erről a követ-dologról, meg is mondta rögtön a gombának.

— Követ? De hiszen te egyhelyben álldogálsz! A követek pedig mozognak! Vonaton utaznak, repülőn repülnek, követségbe mennek!

De a gombát nem lehetett megingatni ilyen ülle-fülle beszéddel! Nagy önérzetesen válaszolt.

— Na és?! Hát aztán?! Mit számít az? Egyhelyben álldogáló követ vagyok! És tudtam, hogy te pont erre fogsz mozogni, habár nem vonaton és nem repülőn, hanem az apostolok lován, vagyis, hogy erre fogsz gyalogolni álmodban! Bizony! Vagyis minden rendben van: te erre jöttél és én itt vártalak téged! Fő az, hogy találkoztunk!

Lackó ámuldozva kérdezte.

— Te tudtad, hogy én erre jövök?

A gomba fölényesen nevetett, önelégülten kacarászott, önhitten kuncogott.

— Ha-ha, he-he! Én még ennél sokkal többet is tudok! Azért vagyok követ! Például tudom a nevedet! Valamint az összes becenevedet!

A gomba abbahagyta a nevetgélést, meg a kacarászást, komoly képet vágott, s hivatalos hangot ütött meg, mint valami nagyképű végrehajtó.

— A fentnevezett személyt Lackónak hívják! Nevezik még továbbá: Lászlónak! Ezenkívül: Laci-Pacinak! Eddig igazam van?

Lackó gyorsan ráhagyta.

— Eddig igen!

A gomba hencegve folytatta.

— Várj! Várj! Azt is tudom, hogy ma kedd van!

Lackó bólintott, hogy valóban kedd éjszaka van! Dehát honnan ismeri a gomba a fagylaltost?

A gomba titokzatoskodó képet vágott és lehalkított hangon beszélt.

— És azt is tudom, hogy mit keresel! Bizony!

És újra várakozóan nézett Lackóra.

Lackó már tudta, hogy álmodik, és valami motoszkált is a fejében, hogy tényleg keres valamit! De mit is? Visszagondolt gyorsan az elalvásra, és majdnem a homlokára csapott. Hát persze! Az üveggolyó! Elveszett, vagyis azt keresi! De nem szólt egy szót se az üveggolyóról, kíváncsi volt, hogy a gomba eltalálja-e. Kicsit közönyös hangon kérdezte.

— És mit keresek?

A gomba kuncogott, mint aki belelátott Lackó gondolataiba, az is lehet, hogy valóban belelátott! Mikor kikuncogta magát, így szólt borzasztó nagyképűen.

— A nappal elgurult üveggolyódat keresed! És hozzá kell tennem, hogy jó helyen keresed! Éppen azért vagyok itt, hogy átadjam az üzenetet! Vagyis ebből is láthatod, hogy én vagyok a követ! Vagyis, minden összevág: itt vagy te, itt vagyok én és itt van az üzenet! Ki meri még tagadni, hogy én vagyok a követ?! meghatalmazott, teljhatalmú, rendkívüli és kinevezett követ!

A gomba hangja harsogott, zengett, mintha hangszóróból beszélne. S mintha már nem is törődne azzal, hogy hallgatják-e? Vagyis, mintha elfelejtette volna, hogy Lackóhoz beszél. Most kicsit megállt, szünetet tartott, a levegőbe bámult tűnődve, s így folytatta.

— Hm, hm. Ha egy kicsit nagyobb lennék, lehetnék nagykövet is! De a magasság nem számít! Csak az számít, csak az számít...

A gomba megállt a beszédben, mint mikor a hanglemezen megakad a tű. Ekkor valaki halkan, de érthetően pisszegett Lackó lábánál.

— Pszt! Pszt!

Lackó fülelt, majd akaratlanul is suttogóra fogta a hangját.

— Ki pisszegett?

— Én, a hangya! — hangzott a vá-

lasz. — Itt vagyok a fűben. Hajolj le, kérlek!

Lackó azonnal lehajolt.

— Mit akarsz?

A hangya halkan nevetgélt beszéd közben, meg vihogott, mint akit csiklandoznak.

— Csak azt, hogy ne félj a gombától! Bolond egy kicsit, de különben ártalmatlan! Hi-hi-hi! A múltkor azt képzelte magáról, hogy híres csillagász! És felfedezett egy csomó új csillagot! A Kis-gombát, a Nagygombát, a Gombaszekeret, és az Esthajnalgombát! Látod, azt ott szélen, azt a fényest! Hi-hi-hi! De mondom, ne félj tőle!

Lackó mosolyogva nézett a hangyára.

— Nem félek!

A gomba megköszörülte a torkát s folytatta a beszédet, mintha nem is hagyta volna abba.

— Egyszóval összefoglalva, csak az számít, hogy betartva az utasítást, és alkalmazva az ilyenkor szokásos ceremóniát, átadjam neked az üzenetet!

Szigorúan nézett Lackóra, összevissza ráncolt képpel, bár inkább hűvös és előkelő akart lenni. Mint a követek általában.

— És mi az üzenet? — kérdezte Lackó.

A gomba képe még ráncosabb lett, a hangja még előkelőbb.

— Mindig egyenesen előre! Ez az üzenet!

Lackó elfojtotta a mosolyt és a nevethetnéket, érezte, hogy nem szabad kinevetnie a gombát, végül is, átadta az üzenetet, vagyis, szívességet tett neki! Éppen ezért megköszönte, és egy kicsit meg is dicsérte.

— Köszönöm, hogy átadtad az üzenetet! Én mindjárt láttam, hogy csakis te lehetsz a követ! Becsszóra!

A gomba láthatóan zavarba jött, de azért boldogan húzta ki magát.

— Úgy-e? Úgy-e? És a külsőm is megfelelő! És a hangom is! Boldoggá tettél! Jó utat! Szerencsés utat!

Lackó intett a gombának, majd lenézett a fűbe is, de nem látta sehol-sem a hangyát, elindult egyenesen előre.

Útközben félhangosan morfondírozott: „Hát akkor, egyenesen előre! Így szól az üzenet! Az üveggolyó persze gurulhatott jobbra is, meg balra is, meg gurulhatott félkörben is, meg cikcakkban is! És miért ne gurulhatna egyenesen?"

(A történet folytatását szeptemberben olvashatjátok.)

Barátom megtért napkeletről — kurjantotta Raul, a feketebőrű, pirosnadrágos kisfiú, és én nagyon meglepődtem a háta mögött.

— Honnan tudja, hogy itt vagyok Havannában, amikor a láthatatlanná tevő köpönyegem még nem vettem le (pedig alaposan izzadtam). Az úton nem fáradtam el, repülő hozott, akkora most erre a forgalom — a világ minden tájáról jönnek a fesztiválra a fiatalok —, hogy válogathattam a járművek között. A hajó, az több hét míg ideér át az óceánon, az nem nekem való, de a repülőgép gyors és kényelmes. Szóval meglepődtem Raul szavain, de megnyugodtam. Csak játszanak és ez a játék neve: barátom megtért napkeletről. Hogy is kell játszani? Mindjárt elmagyarázom:

A játékosok két csoportra oszlanak. A két csoport tartózkodási helye között félúton egy vonalat húznak. Az egyik csapat megbeszéli, hogy milyen tárgyat fog bemutatni pantomimban. Aztán átmennek a másik csapat térfelére, és egyikük így szól: „Barátom megtért napkeletről". A másik csoport kérdez: „És mit hozott neked?" Az első csapat némajátékban ábrázolja a tárgyat. Ha a másik csapat valamely tagja kitalálja, mit akarnak ábrázolni, akkor gyorsan hazafelé futnak, a kitaláló csapat tagjai pedig üldözik őket, egészen a félvonalig. Akit addig elfognak, az a másik csapat tagja lesz. A játék célja, hogy az egyik csapat teljesen foglyul ejtse a másikat.

Én is hamar megtanultam. Mikor rám került volna a sor — köpönyegem ledobva — közéjük léptem s mutogatni kezdtem. Először két kezemmel támasztottam a fejem, mintha gondolkodnék, aztán, mintha papírt teregettem volna ki térdemen, mintha írtam volna rá, balkezemmel ritmust kopogtattam, s újra „írtam".

— Tudom már! — ez Pedró — Péter — hangja. Ez meg verset hozott!

— Azt bizony. A ti költőtök, Guillén — (Gijjén, így mondtam) — megírta, egy magyar költő meg lefordította. Hallgassátok csak!

— Jöjjön ide minden tenyér,
hogy a fal az égig érjen,
fehér kezével a fehér,
barna kezével a néger,
hej,
tengerparttól a hegyekig
nőjenek a karcsú falak,
a hegyektől a tengerig,
hej,
ott, a kék láthatár alatt.

— Kip! Kop!
— Ki kopog?
— Nyíló szegfű, rózsa.
— Tárulj, fal!

— Kip! Kop!
— Ki kopog?
— A tábornok kardja.
— Zárulj fal!

— Kip! Kop!
— Ki kopog?
— Fehér galamb, bodza.
— Tárulj fal!

— Kip! Kop!
— Ki kopog?
— Skorpió és kobra.
— Zárulj fal!

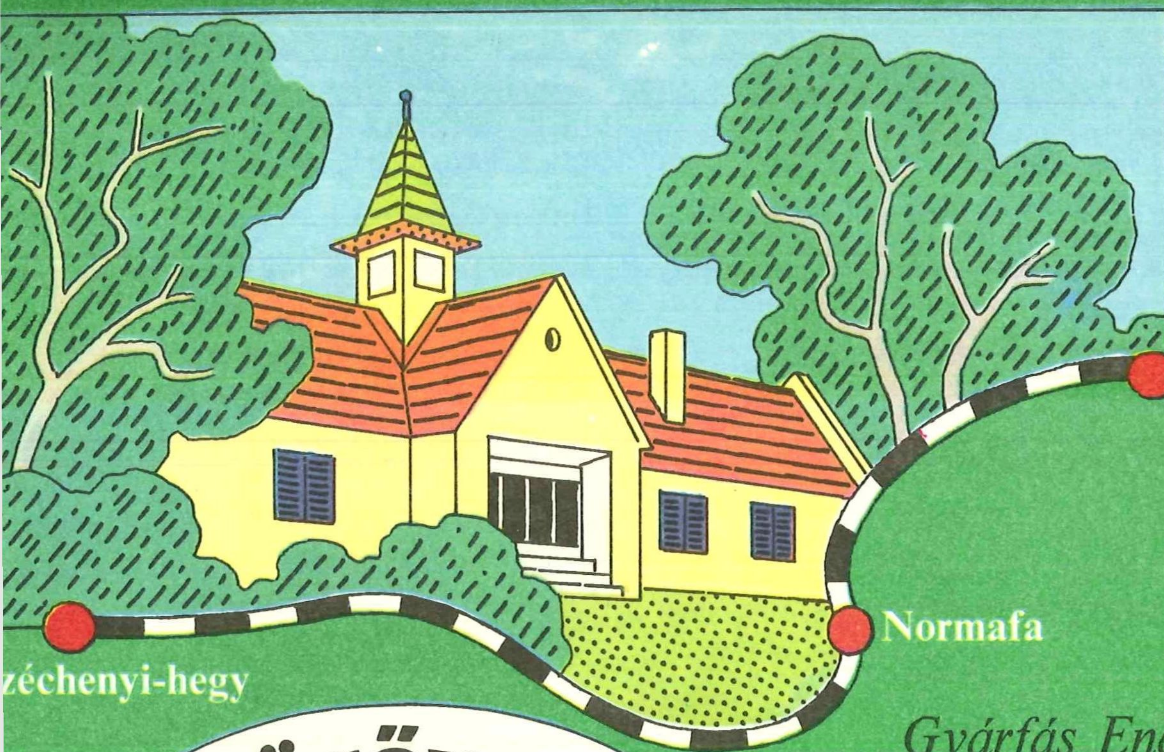
Barátnak, ki szívét hozza,
tárulj fal;
méregnek, tőrnek, huroknak
zárulj fal;
ezerjófű, mirtusz, bodza,
tárulj, fal;
dühös kobra fogát hozza,
zárulj, fal;
csalogány dalol a fán,
tárulj, fal...

Rakjon téglát minden tenyér,
hogy a fal az égig érjen,
fehér kezével a fehér,
barna kezével a néger,
tengerparttól a hegyekig
nőjenek a karcsú falak,
a hegyektől a tengerig,
hej,
ott, a kék láthatár alatt.

A végét már együtt mondtuk. Ők is jól ismerték. Aztán szaladtunk, csattogott a léptünk a rakpart kövén, hiszen kezdődik a karnevál.

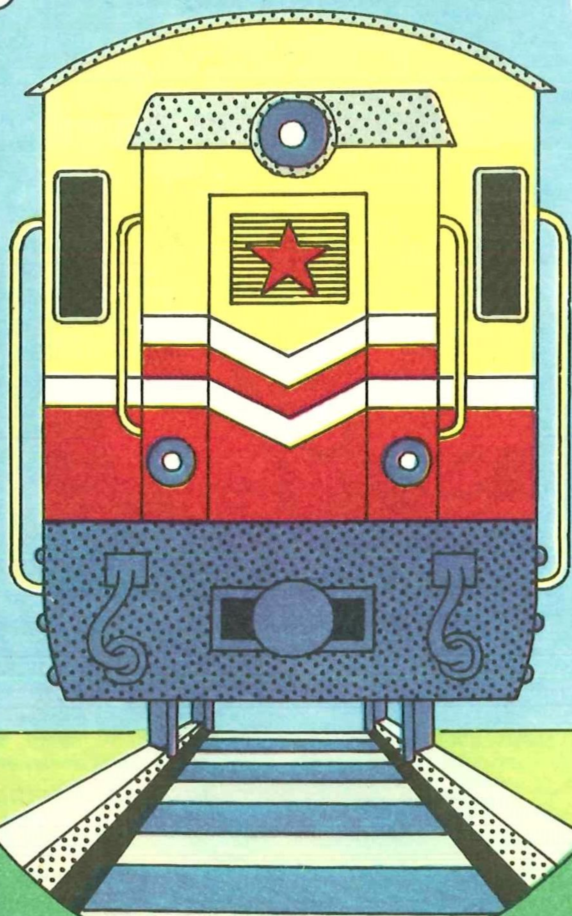
Görög Júlia rajzai

Gyárfás Endre vers

Úttörővasút

Harminc éve indult el útjára a magyar gyerekek első kisvonata

Széchenyi-hegyi állomás

— Beszállás! Minden utas vett jegyet?
— kiált a kalauzlány s tiszteleg.
A kék és vörös nyakkendős csapat
zsibongva szállja meg a kocsikat.
Az irodában sincsen nyugalom:
villog a lámpa, cseng a telefon...
Egy szőke fiú tárcsával jelez:
— Szabad a pálya. Kismozdony, mehetsz!

Normafa

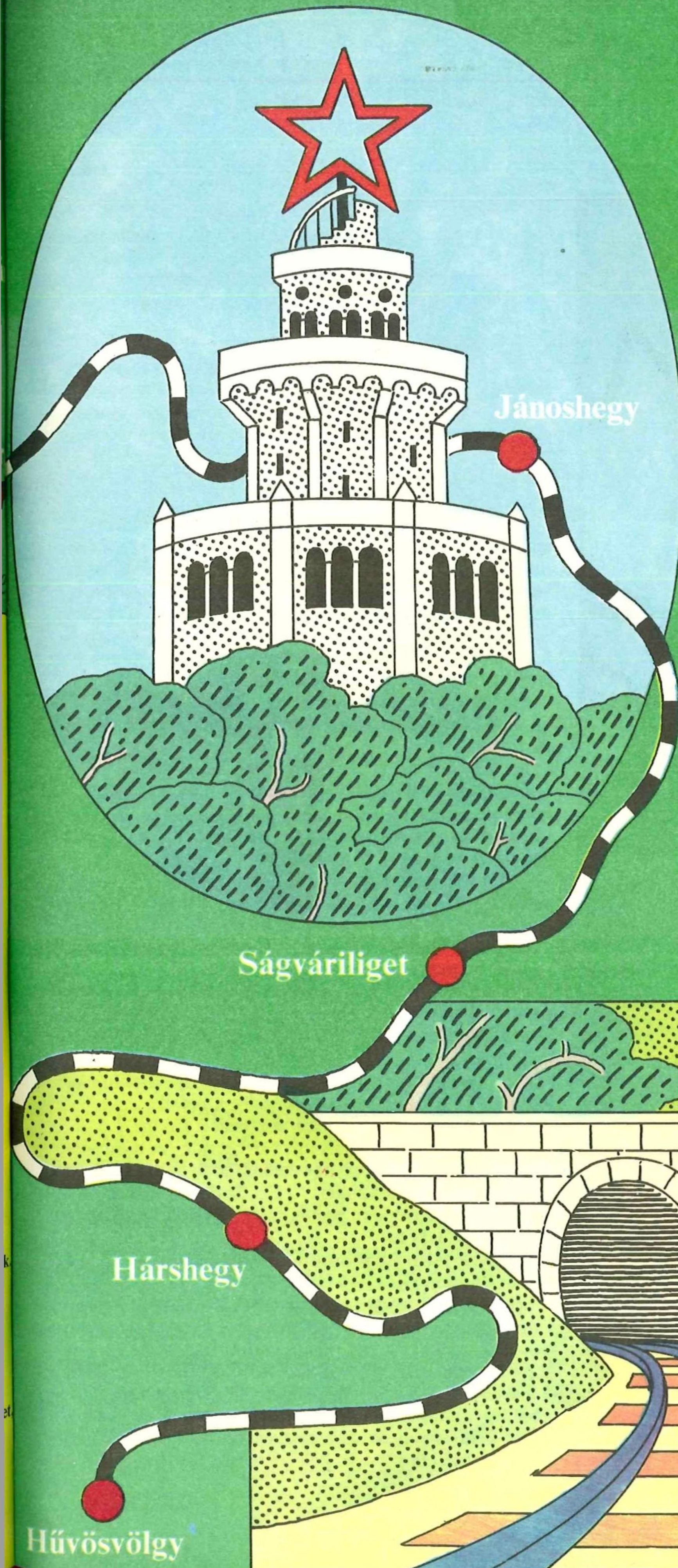
Egykor az évszázados büszke bükk:
a híres Normafa állt ehelyütt.
Nevét egy ifjú fa viseli most,
mint hős elődökét a kisdobos.
Ha levél hulltán hó hull erretájt,
hozhatod már a sílécet, a szánt.
Ha felszáll a köd, s kiderül az ég,
a legszebb látkép itt tárul eléd.

Úttörőváros

Ez itt az úttörők víg városa.
Zajlik a verseny: foci, négytusa...
A szakkörökben munkazaj fogad,
s kürtszó rezegteti a lombokat.
Esténként, ha a tábortűz lobog,
fölcsendülnek szebbnél szebb dallamo
Szellő vegyít soknyelvű éneket
a Csillebérci Nagytábor felett.

Előre állomás

Van, aki erejével csupán henceg.
Te húzódzkodj fel, vess néhány bukfenc
karoddal körözz, nyújtózkodj, szaladj
az öreg bükkök, vén tölgyek alatt!
Erdei tornapálya, Anna-rét...
Ősz elején gyűjthetsz itt gesztenyét;
barátként fogadnak a madarak,
sárkányoddal versengve száll a nap.

Jánoshegyi megálló

A Kilátóhoz visz e kaptató.
De addig is akad látnivaló.
Ni! Ott a törzsön harkály kúszik épp,
amott suhannak félénk őzikék.
Az ösvény szélén állat-lábnyomok:
itt róka járt, ott süni vándorolt,
e fa odvából mókus les miránk,
s nézi, hogy baktatunk — *toronyiránt*.

Ságváriliget

Vashídon át robog a kisvasút,
lent autók és buszok „folyója" zúg.
Kiszállsz és üldögélsz egy keveset,
míg szomjad oltod, éhed elvered.
A közelben többszáz éves romok;
hajdan papok, tudósok laktak ott.
A romfalak között épp gerle költ:
a *jelenben* így látsz *múltat* s *jövőt*.

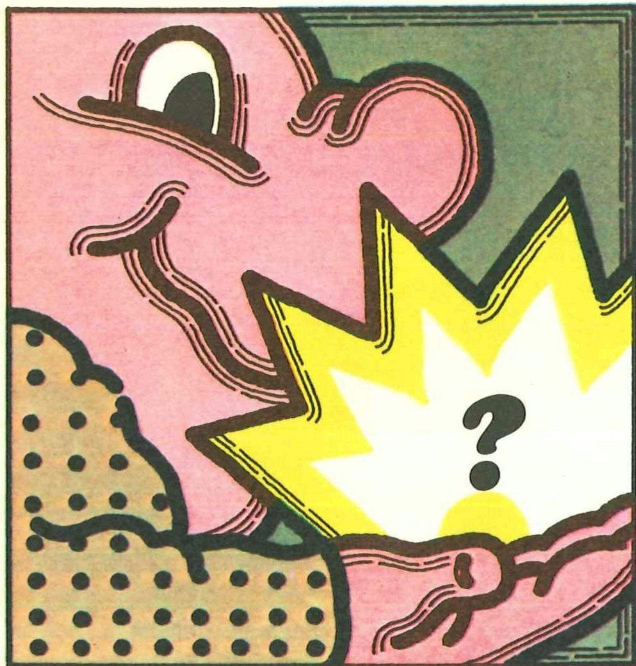
Hárshegy

Ahol Mátyás király vadászgatott,
s kopófalkája űzött őzbakot,
tülökhangtól riadt a fajdkakas,
nyíltól találva hullt alá a sas,
ma két szomszéd csapat vív számcsatát.
Az előőrsöt jól rejti az ág...
Kiáltásoktól visszhangzik a hegy:
— Hetvenöt-tíz! — Harminchét-
huszonegy!

Hűvösvölgy

Lassítunk... Hűvösvölgy. Végállomás.
A Nagyrét innét egy iramodás.
Bőrlabda röppen, hajóhinta leng,
fölöttünk vitorlázógép kereng.
Az ég aljára — mint piros vonat —
nagy hirtelen befut az alkonyat.
Már indulunk, s hangunktól zeng az út:
— Éljen soká az úttörővasút!

FRIGYESÉK

ÉS A FÁK

Gesztenyebarna, vékony fiú áll a néma folyosón. Várakozik.

— Merre van a 4.b?

— A harmadik emeleten, de ma délutánosok vagyunk. Csak azért jöttem, mert be kell fizetnem Zoli napközijét.

— Tehát a 4.b-be jársz?

— Igen, Fekete Ervin a nevem.

A jelenet a Ságvári Endre iskolában játszódott. Abban az épületben, amelyet sokan az ország legnagyobb általános iskolájaként ismernek. Külön szerencsének tartottam, hogy az ezernél is több gyerek közül elsőként éppen Fekete Ervinnel akadtam össze. Ervin ugyanis nemcsak 4.b-s, Zoli bátyja, hanem levélíró és még sokminden más.

De hadd vegyem sorjába!

A szerkesztőségünkbe nemrég hat levél érkezett Dunaújvárosból. Feladóik: Fekete Ervin, Móczár Andrea, Nagy Hajnalka, Kőhegyi Károly, Pozsgai Erika és Szabó Tünde. Mindannyian a Ságvári Endre iskola tanulói, a 4.b-be járnak, a Móra Ferenc Kisdoboscsapat és a Szorgalom raj tagjai. Őrseik nevét nem mindannyian írták meg, de azt valamennyiük levelében olvastam, hogy készülnek az úttörőavatásra.

Mikor ráakadtam Fekete Ervinre, új jelenet következett, akár egy színdarabban. Színhely: Feketéék otthona.

Ervin édesanyja délutános. A kezét, majd az asztalt törölgeti. Hellyel kínál s megjegyzi, hogy lám, a nagy fia is zavarba jön néha. Ervin zavarából semmi sem látszik, de azért nem tiltakozunk. Sok a megbeszélni valónk.

— Milyen a tettek fája, amiről a leveledben olvastam?

— Amikor novemberben a tanító néninek felragasztotta, még csupasz volt. Most olyan, mint egy koranyári fa. Van levele, virága. Kinek több, kinek kevesebb. Amennyit éppen érdemeltünk.

— Nem egy fátok van?

— Nem bizony! A tanterem egyik falán sorakoznak a rajzlapok, azokon állnak a fák. Egy-egy mindenkinek. Egyik lombosabb, másik kissé kopaszkásabb.

— Neked hány leveled, virágod van?

— Huszonkilenc.

— Mivel szereztél ilyen sokat?

— Készítettem madáretetőt. Rendszeresen segítek itthon. Egyfajta házimunkáért csak egyszer kaphatunk levelet, ha édesanyánk igazolja, hogy rendszeresen elvégeztük egy egész hónapon át. Nekem, például, mosogatásért, porszívózásért és vásárlásért összesen három levelet hajtott a fám.

— Nem túl nehéz ez így?

— Kicsit. Csak éppen mi sem akarjuk, hogy könnyebb legyen. Így nem lustulunk el. A vetélkedőkön, szemléken mindig részt veszek. A rajnaplóba is rajzolok, sakkversenyre járok. Farsangkor is szerepeltem. Jutalomból mindig kaptam levelet. Ha jól meggondolom, a levelek, a virágok felét szórakozva szereztem. Tagja vagyok a természetjáró szakkörnek. Ottani munkám jutalma is levél, pedig anélkül is elvállalnám.

Melyik tantárgyat szereted legjobban?

— A környezetismeretet, rajzot, gyakorlati foglalkozást.

Ugyanazon a napon, délután a 4.b-ben. Müllner Istvánné rajvezető tanár néni és harminckilenc kisdobos társaságában bemutatkoznak az őrsök: „Napsugár, Szivárvány, Mókus és az Indián."

— Ez így már maga egy fél csatakiáltás! De beszélgessünk a fákról, a tettek fáiról. Melyik a legkedvesebb levele?

Sraj Tibi áll fel.

— A CIMEA vetélkedőre készültünk. Én hoztam el a könyvtárból a Népek játékai című kiadványt. Abból együtt választottunk egy csehszlovákiai játékot. Olyan sikere volt, hogy előbb nálunk tanulta meg mindenki, majd más osztályok is játszották!

Már penderülnek a lányok, fiúk, kört alakítanak, bemutatják a játékot: Kemencén ült a gerle,
Onnan pottyant a földre...

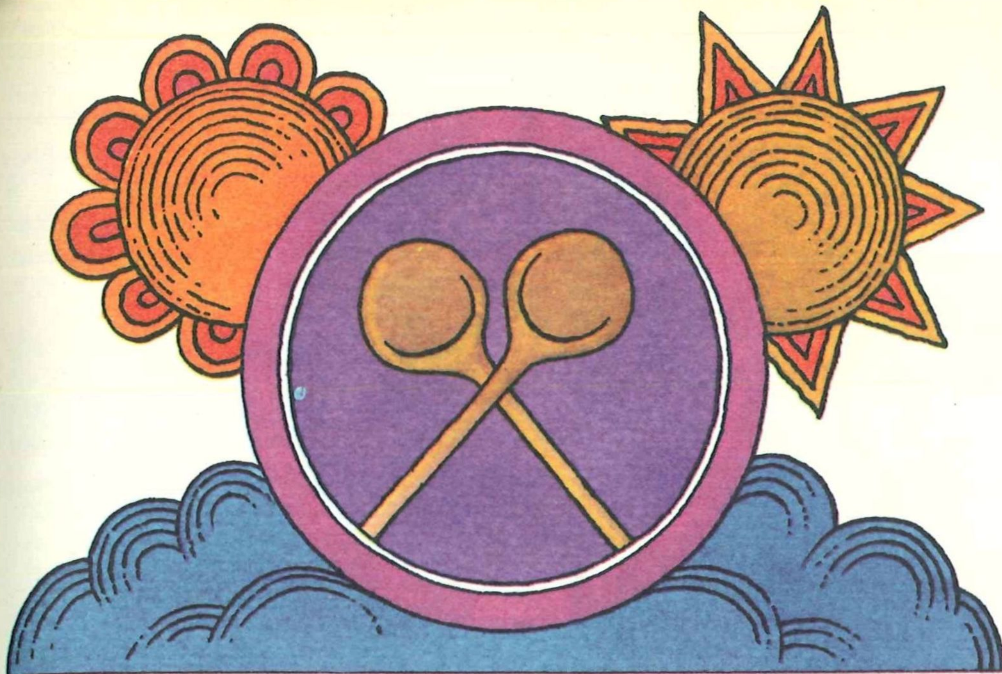
Ismét mindenki a helyén. Nézegetjük a rajnaplót, a vállalások könyvét. „Mit teszünk 20 éves iskolánkért, egymásért és szeretteinkért?" Ezt foglalták össze húsz pontban, majd minden pajtás saját felajánlása következett egy-egy lapon.

Ahogy a fákat lombosodni látom, megtartják szavukat az ígérettevők.

Segít nekik Frigyes mester is. Ki ő? Furfangos Frigyes a raj barátja. Egyébként bábfigura. Ha Frigyes úgy látja, mindenki igyekvő volt, olyan kitűnő hangulata támad, hogy csak úgy pattognak elő a fejéből a találós kérdések. A kérdéseket egy-egy pajtás veheti elő Frigyes tarisznyájából. A raj kitalálja a fejtörő kérdéseket, aztán vendégségbe küldi Frigyest egy testvérrajhoz. De nem üres tarisznyával! Ők tesznek bele jó nehéz kérdéseket.

Józsa Teréz

Őrsi tisztségviselő a szakács

A szakács feladata, hogy tájékoztassa az őrs tagjait, mennyi élelmet és mit vigyenek magukkal a kirándulásokra, túrákra. Ha akadályversenyen a főzés is feladat, ő irányítja a munkát.

Szervezhet játékos foglalkozást. Például ilyent:

Rajzoljon mindenki egy fazekat. Kis cédulákra írják rá az alábbi élelmiszerek, fűszerek nevét: hagyma, burgonya, sárgarépa, zöldbab, só, liszt, paprika, zöldpaprika, paradicsom, zsír, kolbász, fokhagyma. Az a feladat, hogy ki-ki ragassza a fazék szája fölé azokat a cédulákat, amelyek a paprikás krumpli elkészítéséhez kellenek. Meglátjátok, milyen furcsaságok derülnek ki!

A téli időszakban, amikor több konzervet fogyaszt a család, készíthettek címkegyűjteményt. Áztassátok le az üvegekről, és ragasszátok rá egy kartonlapra a konzervek címkéit. Piros színnel karikázzátok be azokat, amelyek fogyasztása fontos és szükséges az egészséges táplálkozáshoz. Beszélgessetek el erről!

Rendezhettek kuktaversenyt is. A pajtások állítsák össze otthon a vasárnapi étlapot. Rajzolják is le! Segítsenek édesanyjuknak a felszolgálásban. Ha mindezt megtették, aláírhatják nevüket az étlapra, mint kukták. A foglalkozáson közösen értékeljétek a munkát. Aki a legjobban teljesítette a feladatait, annak rajzoljatok egy fakanalat, vágjátok ki, s ragasszátok a próbalapjára.

A tavaszi főzőversenyen döntsétek el, ki milyen kukta. Az iskola udvarán, vagy kiránduláson készítsetek paprikáskrumplit. Az értékelésnél, melyhez hívjátok segítségül szüleiteket, tanítóitokat, testvér őrsötöket, az ételek íze mellett vegyétek figyelembe a terítés, a felszolgálás kultúráltságát is.

Horváth Edit

Kiss István rajza

Dobra verjük

Erdei tornapálya. Megint gazdagodott a szerencsi járás, pontosabban a környék kisdobosai, úttörői. A festői környezetben fekvő Simán, az úttörő váltótábor szomszédságában, erdei tornapályát építettek a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság támogatásával a boldogkőváraljai erdészet dolgozói. Az 1030 méter hosszú, tizenhárom sporteszközzel felszerelt pálya értéke több, mint ötvenezer forint. A táborozókon kívül a szülők és a KISZ-esek is szívesen járnak az erdei pályára.

Illemtan. Az esztergomi Révész Béla úttörőházban ismeretterjesztő előadást tartottak a város úttörőinek és kisdobosainak az alapvető illemtani ismeretekből. Van, amit már a kisdobosoknak is tudni illik. Ha egyetértetek velünk, játékból gyűjtsetek ti is össze néhány viselkedési szabályt! Feljegyezhetitek őket, mondjuk, „Az őrs illemkódexe" címmel.

Úttörőtábor. A Szolnok megyei Néplapban olvastuk a hírt: úttörőtábor létesül Mezőtúron és a kunszentmártoni járásban. A tervek szerint 1980-ig egy száz- és egy százötven személyes állandó tábort építenek a városban és a járásban. Aki úgy érzi, nem tud várni 1980-ig, annak azt javasoljuk, érdeklődje meg, mit segíthetne?

Takarítók. A sárszentágotai úttörőcsapat községszépítési akciót szervezett. Úttörők és kisdobosok, összesen százhatvanan rendezték, takarították az iskola környékét. A Fejér megyei község határában álló hősi emlékmű parkosítását és kicsinosítását is elvállalták. Gratulálunk a jó munkához!

Jutalom azonnal. Az Észak-magyarországi MÉH Nyersanyaghasznosító Vállalat az idei tanévben 50 mázsa vashulladékért azonnal 100 forint jutalmat fizetett az úttörőcsapatoknak. A textilhulladékért — egyéni teljesítményük alapján — háromhavonként kaptak jutalmat a kisdobosok és úttörők. Ez a jutalmazási rendszer a MÉH szakemberei szerint igen ösztönző. A nagy versengésben nem feledkeztek el a pajtások a hulladékgyűjtő pályázathoz kapcsolódó „Múzeumi pályázat"-ról sem. Ez utóbbi a hasznos anyagok gyűjtése közben előkerült múzeális értékek összegyűjtésére hívta fel a figyelmet. A munka után rövidesen következik a jutalomtáborozás. Kellemes pihenést és jó szórakozást kívánunk!

Belépés csak nyakkendőben! Így hirdeti vasárnap délelőtti rendezvényeit Istenkúton a Fábián Béla úti Nevelési Központ Művelődési Háza. Havonta egy-egy alkalommal hívja meg ezután rendszeresen a környék kisdobosait és úttörőit sport- és szellemi vetélkedőkre, rajzfilmvetítésekre és közös játékra.

Taps és dicséret. Mindkettő jutott bőségesen a monori járás úttörőcsapatainak, amelyek bemutatkoztak az Éneklő rajok járási vetélkedőjén. A kisdobosok közül első helyezést ért el a 2894. számú Táncsics Mihály Úttörőcsapat Petőfi raja, második lett a 482. számú Arany János Úttörőcsapat Barátság raja. A 3. számú Árpád Fejedelem Úttörőcsapat Méh raja és az 51. számú Úttörőcsapat Barátság raja a harmadik helyezést érte el. A megyei bemutatóra az első helyezetteket javasolta a zsüri, amely elégedett volt a pajtások dalismeretével és a verseny színvonalával. Mi is gratulálunk és további sikereket kívánunk.

Demjén István

ÉNEK

Hozzon a
reggel
szép napot,
házunkra
fényes
ablakot,

kertünkbe
almát,
virágot,
s gyönyörű,
békés
világot!

Kedves Coffi! Paprika, Csoki, meg én, Pocak, elmentünk kirándulni. Én hátizsákot vittem magammal. – Nagyobb a hátizsák, mint aki viszi! – nevetett Paprika. A hegy tetején már nem nevetett rajtam: jólesett neki is a sok szendvics, meg a friss víz, ami a hátizsákból előkerült. Evés után még egy labdát is elővarázsoltam a hátizsákból.

Nagyot fociztunk. Később szedtem a a mamámnak egy csokor virágot. Amikor haza akartunk indulni, akkor vettük észre, hogy Csoki eltűnt! Kétségbeesetten kiabáltuk a nevét: CSOKI! CSOKI!

Balról halk ugatást hallottunk. Odasiettünk – és láttuk: Csoki belepottyant egy gödörbe. Nagy nehezen kihúztuk, de annyira fáradt volt, hogy a hátizsákban cipeltem haza, Paprika meg vigasztalta. Itthon viszont engem kellett vigasztalni, mert Csoki összelapította a virágaimat.

CSOKI! CSOKI! CSOKI!

Másnap reggelre mégis maguk-hoz tértek!

Szia, Coffi!

Üdvözöl Csoki, Paprika és a Hátizsák Hőse: Pocak

Égerland Kriszta kisdobos munkája, Budapest

Postafiók 100

Legkedvesebb levelem júniusban

„Kedves Űr Kata! Hálásan köszönöm, hogy címemet kitetted a levélvártába. Annyi levelet kaptam, hogy beláttam, nem tudok mindenkivel levelezni. A címek egy részét osztálytársaimnak adtam. A többségét „kicseréltem", elküldtem egymásnak a címeket. Minden levélíró levelezőpajtást keres, gondoltam így egymásra találnak. Boldog vagyok és nyugodt, hogy senkinek nem okoztam csalódást, hanem segíthettem levelezőtársat keresni. Üdvözöllek **Cseréb Andrea,** 6720 Szeged, Bajcsy-Zsilinszky 28.

Másik legkedvesebb levelem júniusban

„Kedves Űr Kata! Kérlek S. O. S.! tedd közzé levelemet a Kisdobosban. 60 kedves, érdeklődő kisdobos öröméről van szó. Ugyanis hatvanan írtak nekem az ország minden részéből, amikor megjelentetted a szakkörünk beszámolóját. Boldoggá tettek a levelek, de nem tudok mindre válaszolni, fényképet küldeni. Ezúton köszöntöm őket, kérem, ne haragudjanak, akik nem kapnak személyreszóló választ. Leveleiket kedves emlékként megőrzöm. Szeretettel köszönt **Nagy Klára** 7000 Sárbogárd, Ady Endre u. 1."

Cseréb Andrea levele megvigasztalt. Sok gyerek arról panaszkodik ugyanis, hogy a Levélvártából vett címet, mégsem kapott választ a maga levelére. Miért jelentkezik az, aki nem válaszol? Elrontja a másik játékát! Ha túl sok levelet kap valaki, és nem győzi a választ, arra is van megoldás. Andrea eljárása igazán követendő, megdicsérem!

Nagy Klári levele — kedvessége, figyelmessége mellett még egy jó tanácsot is tartalmaz. Ő nem a Levélvártába jelentkezett annak idején, mégis 60 levelet kapott, kérés nélkül is. Ugyanis nagyon érdekes volt, amit szakkörükről írt, ez keltette fel az olvasók érdeklődését, ezért akartak olyan sokan közelebbről megismerkedni vele. Erre azért hívom fel a figyelmeteket, mert egyre több olyan levelet kapok tőletek, amelynek írója csak jelentkezik a Levélvártába, de nem ír magáról semmi „bemutatkozót". Ha írna, nagyobb esélye lenne a válaszkapásra. És nekem is nagyobb örömet szerezne mellékesen. Ajánlom figyelmetekbe Nagy Klára példáját.

Levélvárta

Magyar nyelven levelezne, táncezenét és könyvet kedvelő, 10—11 éves kisdobosokkal Fejes Éva 295400 Munkács, Sevcsenko út 113/1, Kárpátalja, Szovjetunió. Orosz nyelven levelezne Szkrobot Ira, 665709 Bratszk—9, Primorszkaja ul. 49. Irkutszki terület, Szovjetunió és Zabina Lena 665724 Bratszk 24, Gagarin u. 86—92, Irkutszki terület, Szovjetunió. Az utóbbi címet ajánlom két levelezőpajtásomnak, aki negyedikesek és orosz nyelvi tagozatos osztályba járnak: Daróczi Andrea, 4220 Hajdúböszörmény, Hajdúkerület 8. és Békéssy Krisztina 9023 Győr, Március 15. utca 17. Persze bárki írhat, kérjétek oroszul tudó úttörőbarátaitok segítségét!

Németül levelezne Lengyel Andrea 3700 Kazincbarcika, Tavasz út 15. Német pajtás címe nem áll most rendelkezésemre. Andrea kérését azért tettem közzé, hátha akad magyar pajtás, aki szintén gyakorolni szeretné a német nyelvet, levelezés útján. Nagyon becsülöm Andrea kitartását. Német nyelvi tagozatos osztályban kezdett tanulni, aztán elköltöztek. Most másfél kilométert gyalogol naponta, hogy régi iskolájába járhasson, és ne kelljen abbahagynia a nyelvtanulást.

Tanyáról, távoli kis faluból várja leveleteket Tőkési Eszter, 5420 Túrkeve, Tanya 778 sz. és Orsós Aranka 8956 Páka, Ady Endre u. 24.

Nagy örömmel közlöm az alábbi címeket, végre fiúk is jelentkeztek! Már azt hittem, haragszanak rám valamiért, azért nem kapok tőlük levelet. Tehát levelező pajtást keres: Varga Zoltán 4734 Szamosújlak, Petőfi u. 64; Baranyai István 2038 Sóskút, Gárdonyi u. 14; Fábián Balázs 8460 Devecser, Kállai Éva u. 5; Zoboki Zsolt 6060 Tiszakécske, Zalka Máté u. 13; Petrényi József 4331 Nyírcsászári, Ady Endre u. 29; Tápi László 8460 Devecser, Meggyeserdő; Szabó László 8282 Mindszentkálló, Kossuth u. 1.

Ajánlom címüket Samu Andrea figyelmébe (4600 Kisvárda, Attila u. 28.), aki így ír „Nagyon szeretnék levelet kapni! Fiú is írhat, nem bánom! Csak írjon már valaki!"

Háda Barbara második osztályos és annyira szeretne levelezni, hogy kérése mellé gyönyörű sormintát is rajzolt levelében. Címe: 4484 Horány, Szegfű út 22/a. Juhász Anikó arra kér, tegyem közzé „a hirdetést", van kutyája, macskája, nyula, papagája — hasonló érdeklődésű gyerekek levelét várja. Harmadik osztályos kisdobos őrse (Tulipán!) részére keres levelezőpajtás-őrsöt Péli Márta 2193 Galgahévíz, Dobó István utca 1.

Én pedig azt hirdetem ki, hogy mifelénk nyáron is jár a posta, postaládám nyitva, várja leveleteket

Űr Kata

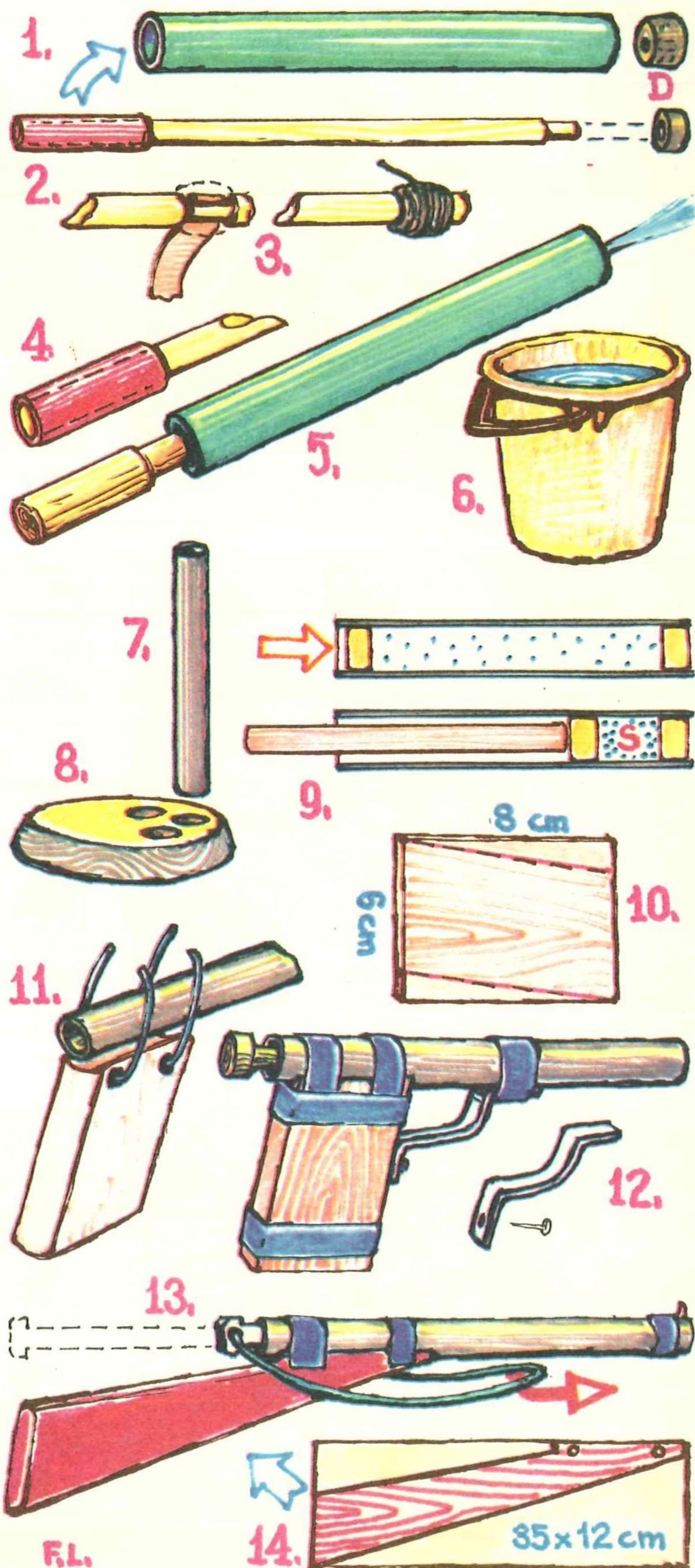
Ferkai Loránt: Vízipuska, krumplipuska

Az egyik puska vizet „lő", a másik széttaposható krumplilövedéket, éppen ezért szabadban játsszatok velük.

Mindkettőhöz kell egy csődarab. Legjobb, ha műanyagból van, például vízvezeték cső (1). A vízipuskához 25—35 mm vastag és 20—30 cm hosszú cső a legjobb. Egyik végét szorosan dugaszoljátok be egy kifúrt fa- vagy parafadugóval (D). A vízipuska úgy működik, mint egy pumpa. Szükséges hozzá tehát még egy valamivel hosszabb rúd (2), a végén egy tömítődugóval, amely pontosan beleillik a csőbe, s rá van ragasztva a rúd végére. Lehet a tömítő dugó a rúdra csavart vászonszalagból vagy spárgából is (3). A fogó részt (4) vastagíthatjátok ráhúzott műanyagcsővel, gumicsővel. A rúd előrenyomásával a lyukon sugárban spriccel ki a víz (5). Előzőleg természetesen vödörből (6) fel kell a vizet szippantanotok.

Krumplipuskához jobb a vékonyabb és vékonyfalú cső, például a falba használatos barna villanyvezeték-védő cső jó arasznyi darabja (7). Ezt ollóval könnyen kivághatjátok. Vágjatok burgonyából kisujjnyi vastag szeleteket (8), nyomjátok bele — mintha pogácsát szaggatnátok — a csőnek előbb egyik, majd a másik végébe, vagyis zárjátok be krumplidugócskákkal a csőben levő levegőt. Ha az egyik dugócskát rúddal elkezditek befelé nyomni (9), a levegő összesűrítődik (S), végül egy pukkanás és kirepül a dugó! Toljátok végig a csőben a megmaradt dugót. Töltsétek meg a nyitott véget megint a krumpliszeletbe nyomva. Így lőhettek újból. Ha deszkából fűrészelt nyelet csináltok (10), azt csiszoljátok simára és a csövet drótozzátok hozzá (11—12). Kész a pisztoly. Hogy a drótozás ne sértse fel a kezeteket, színes műanyag szigetelőszalag darabkákkal ragasszátok le a drótozott részeket, amint az a rajzon látható. Ez egyben díszítésként is szolgál.

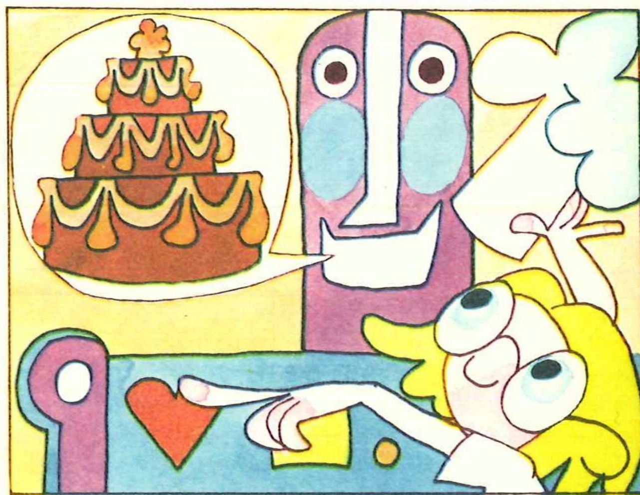
Ugyanilyen módon puskát is készíthettek. A csöve 35 cm hosszú, s ugyanilyen hosszú a dugattyúrúd is (13). A puska „tusáját" deszkából (14) vágjátok ki, csiszoljátok és fessétek meg, csövét szintén drótozással erősítsétek a helyére. A dugattyút egy zsineggel húzhatjátok előre a beléakasztott hüvelykujjatokkal.

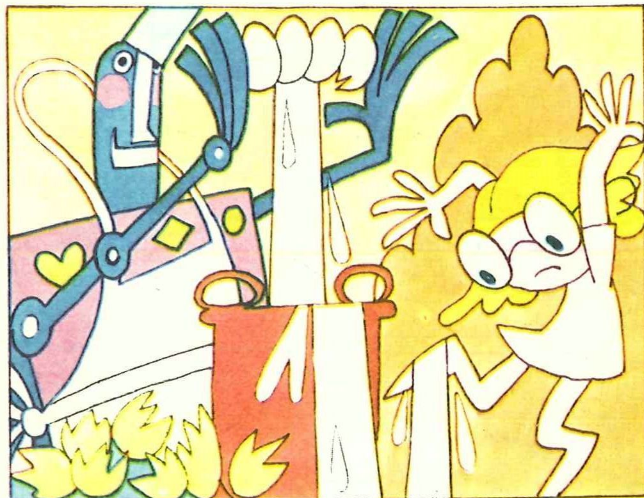
CSUPASZEM ÉS PLÉHEMBER

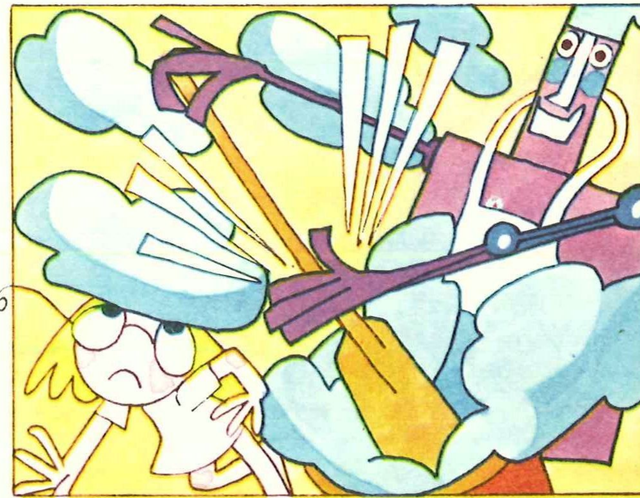
1. Mennyi torta! De megkívántam!

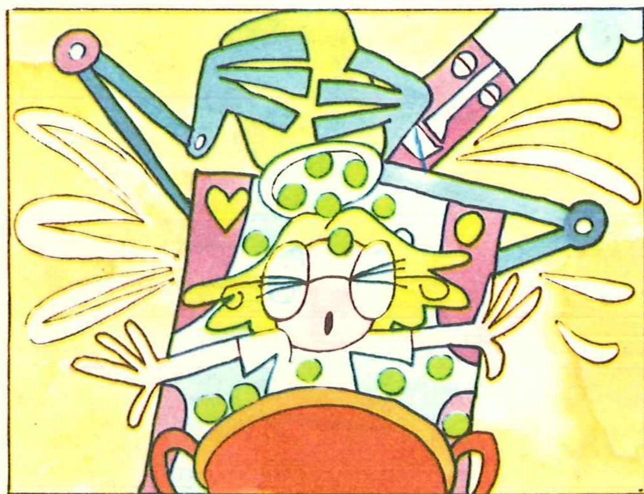
2. A mai program: tortasütés.

3. Hé! Nem lesz ez egy kicsit sok?

4. Egek! Ennyi hab!

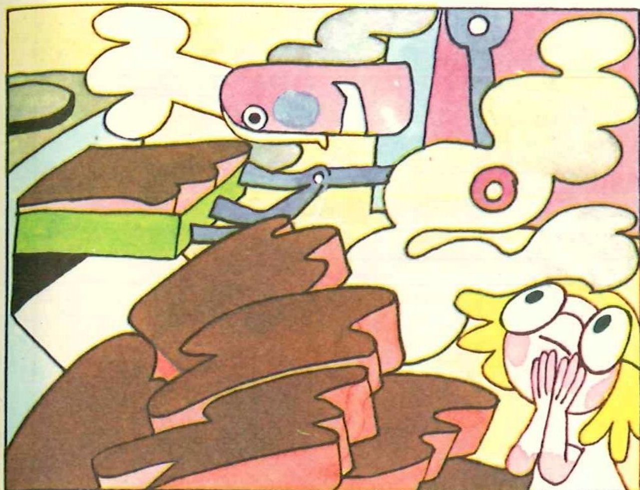
5. Micsoda befőtteső!

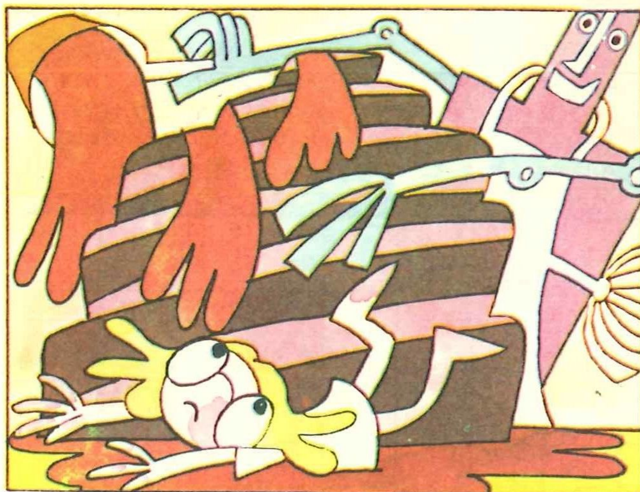
6. Valóságos krémözön!

TORTASÜTÉS

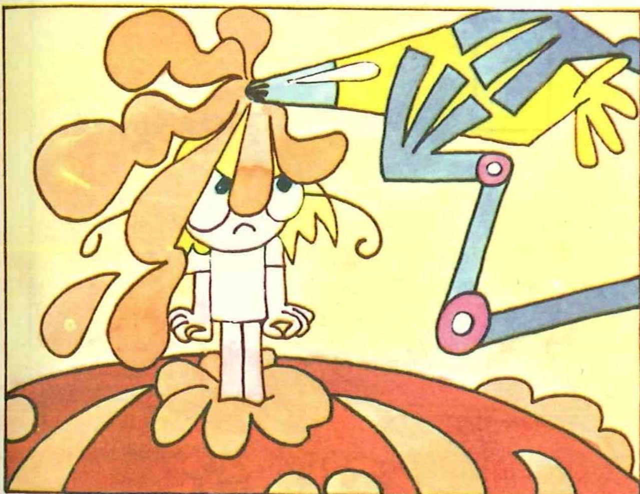
Richly Zolt rajza

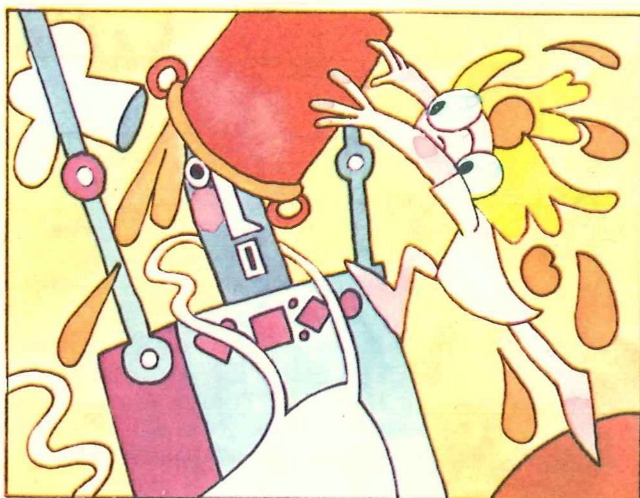
7. Hű, mennyi tészta!

8. Hopplá! Itt egy cukortócsa.

9. Én legyek a tortadísz? Azt már nem!

10. Állj le, cukrászrobot!

11. De most az egyszer nem haragszom, te túlbuzgó Pléhember.

Júniusi fejtörő

Gondolkodj!

Egy faluban lakik három ember, egy mészáros, egy kovács és egy lakatos. A három ember neve: Mészáros, Kovács és Lakatos. Egyikük neve sem egyezik meg a foglalkozásával. A lakatos Kovács szomszédja. Állapítsd meg, kinek mi a foglalkozása.

Kivonás

Ebben a kivonásban az 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 és 0 szám mind szerepel, de csak egyszer. Egyes számok helyére pontokat tettünk. Milyen számokat kell írni a pontok helyére?

```
  · 3 · ·
—   · 2 9
---------
    8 · 6
```

1	2	■	3	4		5	6		7	8	9
10		11			■	12		■	13		
14			■	15	16		■	17			
18			19				20				■
21					■	22					23
24					■	25		■	26		
27		■		■	28						

Keresztrejtvény

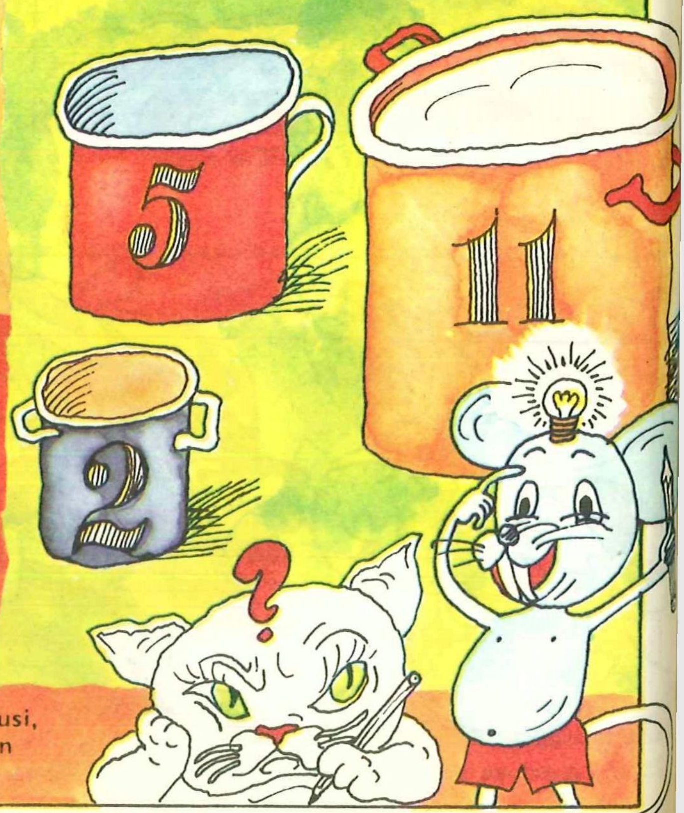
Vízszintes: 1. Növény, visszafelé. 3. Névelővel óriási. 10. Építőanyag. 12. Levelet ... 13. Cirip közepe. 14. Higany vége. 15. Kémlel. 17. Itt kezdődik a házépítés. 18. Nemsokára itt lesz. 21. Szovjet köztársaság. 22. Trónon ül. 24. Lajtorja. 25. Fa része. 26. Antal mássalhangzói. 27. ÓP. 28. Fiatal fa.

Függőleges: 1. Névelővel iskolás. 2. Foto. 3. Fő ellentéte. 4. Székely posztó. 5. Erdei füves térség. 6. Akar fele. 7. Kérdés: ......, ha? (két szó). 8. Gabonát vágott. 9. Fütyülő. 11. Készít. 16. ES. 17. Majdnem anyó. 19. Lónév. 20. Állat. 23. LLE.

A keresztrejtvényből küldjétek el a vízszintes 18. függőleges 1. megfejtését!

Töltögető

Egy 11 deciliteres edény tele van tejjel. Van még két üres edényünk, az egyik 5, a másik 2 deciliteres. Töltögessük a tejet úgy, hogy a nagy edényben 8 deciliter maradjon.

Rajzold meg egy vonallal!

Ezzel a megfejtéssel együtt küldjétek be a márciusi, áprilisi és májusi megfejtéseket is, az oldal sarkán levő számokkal együtt (7, 8, 9, 10).

Veszélyes lejtő

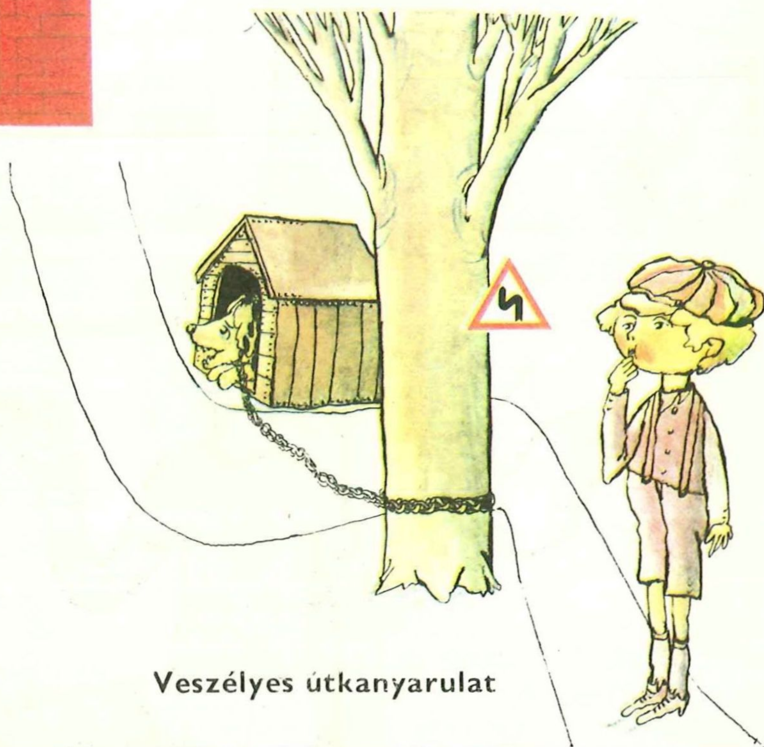
Parkolóhely

Dallos Jenő: Tréfás KRESZ-táblák

Gépjárművel behajtani tilos!

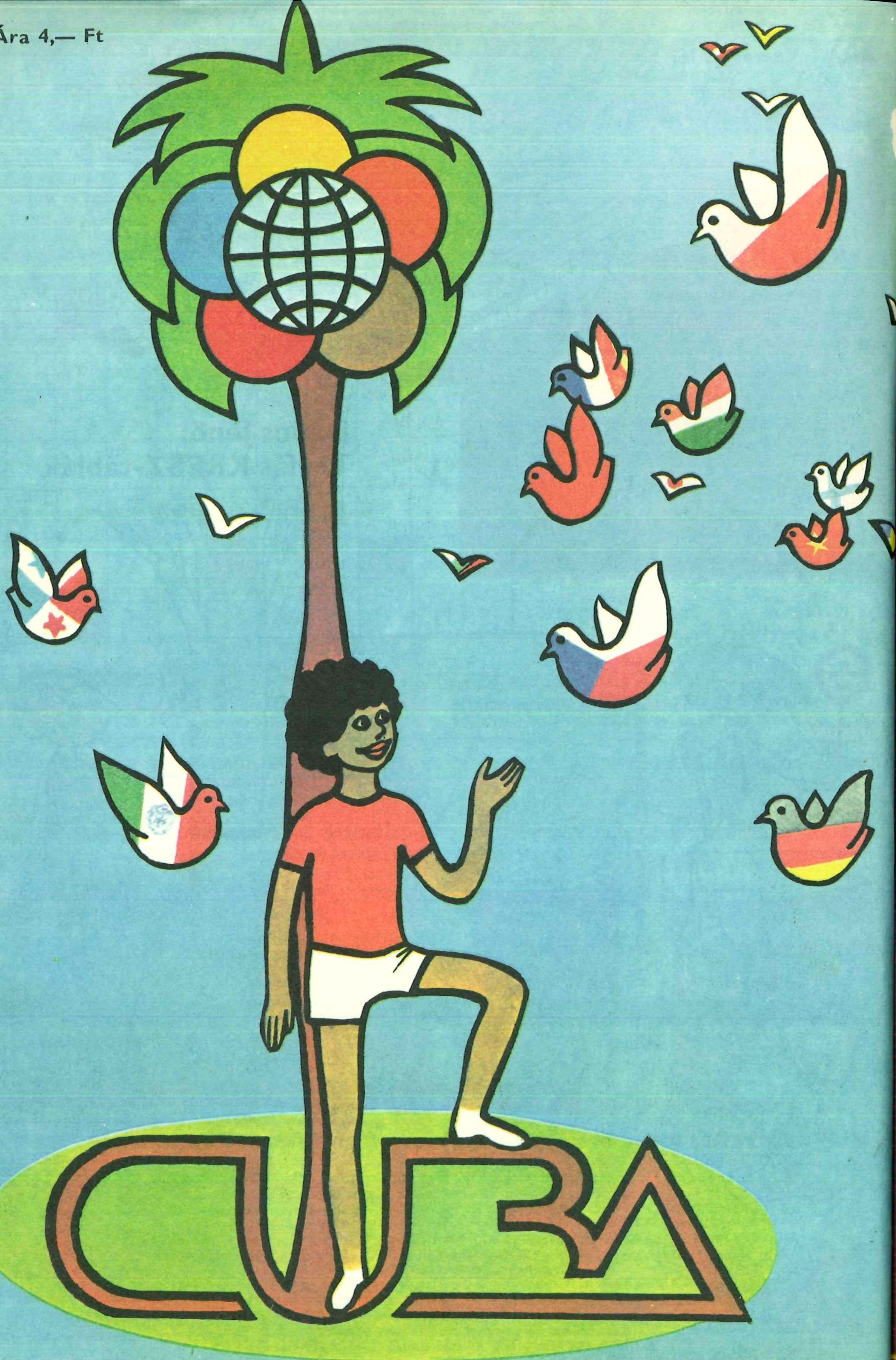

Veszélyes útkanyarulat

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXVII. évf. 6. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1. közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 40,— Ft, I. félévre 24,— Ft, II. félévre 16,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 78.0308. Felelős vezető: Monori István vezérigazgató
INDEX: 25.442
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címlap Horváth Mária, a hátsó címlap Görög Júlia munkája

Ára 4,— Ft
CUBA